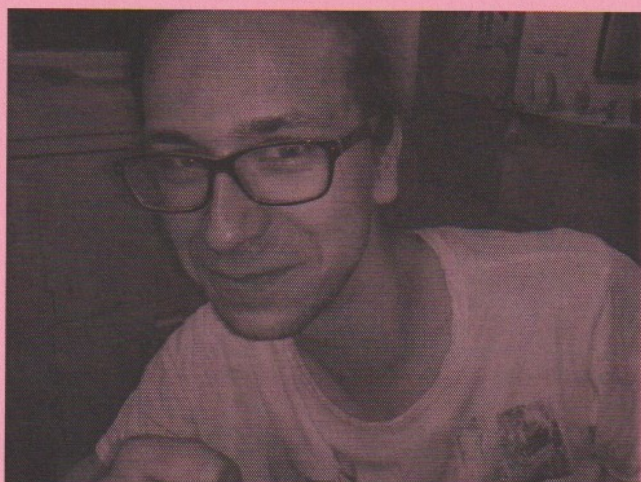

FABRIKA W18

Zpravodaj Wolkrova Prostějova

Co přinesl den druhý

Druhý den WP je za námi a byl to festivalový den opravdu se vším všudy. Ráno nám odstartovali recitátoři druhé kategorie, ale už tam jsme zaznamenali ztráty z jinak nabitého programu. Po mnoha recitátorech se organizátoři jen marně scházeli a smutný počet ztracených recitátorů se zastavil až na čísle šest. Měli jsme zde však i přírůstky. Ve 12:13 přijíždí na Prostějovské nádraží omšelý autobus a z něj vybíhám já, předposlední člen redakce, s taškou přes rameno a batohem na zádech a peláším přímo do našeho ústředí, kde už mě netrpělivě očekává pan šéfredaktor. Jak se mi stýskalo po všech těch malebných prostějovských náměstích! Nedlouho po mně dorazila i naše milá redaktorka Jitka, takže statistika ztrát a přírůstků WP se ustálil na čísle minus 4. Po seminářích se už vrhly na jeviště první dva naše milé soubory a ukázaly nám, zač je toho divadlo poezie. Z obou představení na nás dýchlo Rusko (i když pokaždé z jiné doby) a přiznejme si, že to nebyl úplně svěží závan, ale spíše nám soubory odhalily spoustu hniloby. A že jí v případě velkého Ruska bylo požehnaně. Ale zpět k poezii, konkrétně k poetistům (i tam však Sovětský svaz vystrkuje růžky). Tento poetistický zážitek nám svým vypravěčským uměním zprostředkoval soubor Slovosledi, a učinil tak příjemnou příběhovou tečku za příběhem středního WP se statistikou: ztráty a přírůstky: minus 4 plus spousta pravd o Rusku.

-ušák-

Citát pro dnešní den

„Text mi vybrala paní učitelka.“
Neznámý recitátor

Co se proslýchá

ČERVIVEN senior

Propadlý lístek

Jde o dramaturgii románu Michaela Cunninghama Domov na konci světa. Propadlý lístek je příběh tří mladých lidí, které ovlivnilo dětství v šedesátých letech. Proto v něm také zazní písně Boba Dylana, Jimmyho Hendrixe a Van Morrisona.

IvDaLú

Zvony

Báseň Edgara Allana Poea inscenovaná trojicí interpretek do vizuálních a rytmických obrazů s jedinou rekvizitou – provazem. Před divákem se odvíjí řetěz vizuálních asociací, důsledně dodržující metaforický a náznakový charakter na pozadí poučené hlasové interpretace textu.

ProstěRoh

Jelikož děsně rádi soutěžíte (což prokázala i minulá účast), vyhlášíme další možnost vyhrát.

Najdi číslo 58

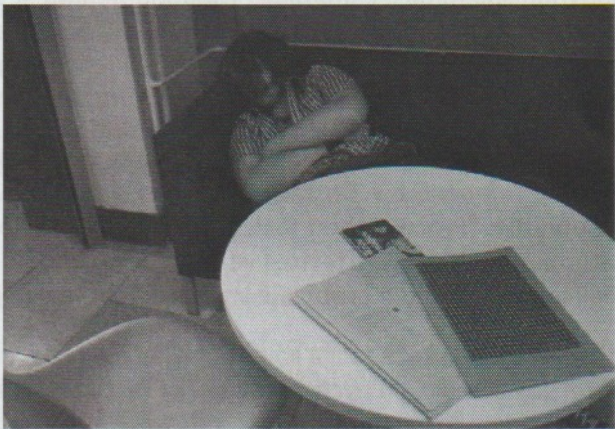
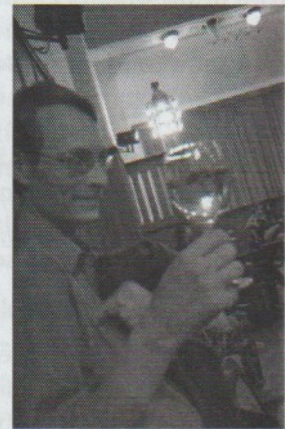
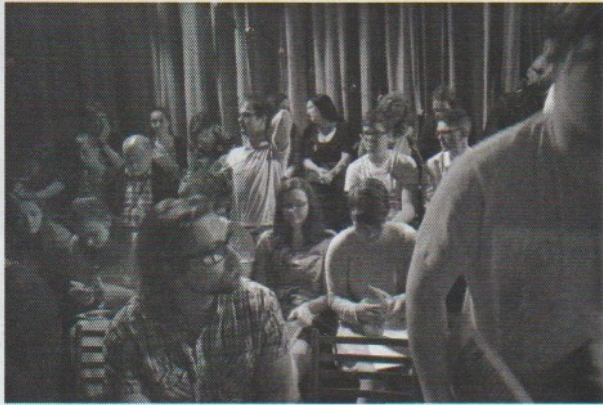
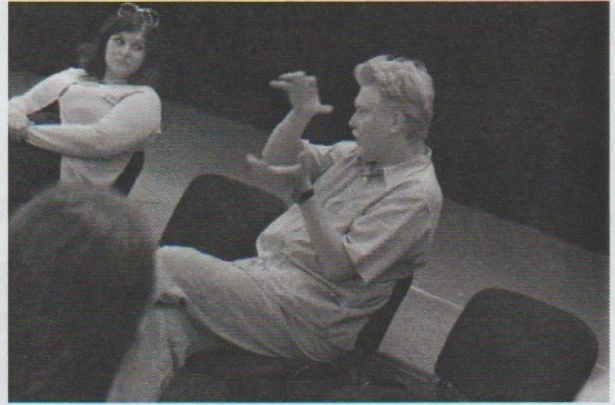
My

Vybereme. Otiskneme.

Odměníme.

Vybraní jedinci budou po zásluze odměněni. Úlovky noste do redakce v Duze, nebo zašlejte: kuncl.ma@gmail.com
Výherci budou odměněni večer.

-zlom-

Motivace k interpretaci textu a cesta k ní

Seminář Marty Longinové

Včera se v modrém sálku Národního domu konalo druhé setkání semináře Marty Longinové, kterého jsem se měl tu čest účastnit. Byl jsem přijat velmi přátelsky a hned jsem byl zapojen do probíhajícího rozhovoru, který se točil kolem Martinina úžasného puntíkatého šátku.

Celý seminář probíhá spíše v teoretické, diskuzní rovině, a proto je jen dobře, že jsou zde zastoupeni seminaristé vskutku napříč generacemi. Martina se ve svém semináři zabývá cestou k výsledné interpretaci textu, co je nám na této cestě motivací. Seminář přitom není koncipovaný jako pouhopouhá přednáška. Martina se spíše snaží klást otázky a odpovědi na ně hledá současně s námi. Celý problém se probírá opravdu do hloubky, jde se až k samotným počátkům. Na prvním setkání se například zabývali svými interpretačními začátky, prvními básničkami a tím, kdo je v děství nejvíce ovlivnil. I já jsem dostal možnost podělit se o své prvotní recitační počiny.

Pak už jsme se přesunuli k prvnímu tématu dnešního semináře, tedy k našim zdrojům inspirace. Každý z nás mluvil o všem, v čem hledá inspiraci pro svůj výsledný projev, ať už to byly vlastní zážitky a zkušenosti, osoby, které se pohybují kolem nás, kamarádi... Dlouhou debatu si vyžádalo téma inspirování se jinými druhy umění. Zjistili jsme, že máme mezi sebou dívku, která pro svůj přednes hledá inspiraci v tanci, někdo zase ve výtvarném umění. Po dlouhé debatě o prolínání druhů umění a jejich vzájemném ovlivňování jsme dospěli k tomuto závěru: "Na počátku bylo Slovo." Ať žije přednes a literatura!

Dále jsme se zabývali problematikou výběru textu. Konkrétně výhodami a nevýhodami textu, který zcela odráží náš aktuální emoční stav. Dostali jsme se až k debatě o přednesu jako určité formě terapie. Pak Martina problém úplně obrátila: "Proč si vybrat text, který je mi naprosto cizí, přijmout ho jako protiúkol?" Diskuze se pak ztočila k postupnému objevování textu. I ve zpočátku naprosto cizím textu mohu najít netušená témata. Pak už jsme se nechali inspirovat vedle probíhajícím seminářem a dali jsme si přestávku.

Po přestávce se diskuze točila kolem otázky, zda mě mohou inspirovat i špatné výkony jiných. Dokážu okamžitě, na první poslech říct, co bych udělal jinak? Diskuze si žila svým vlastním životem a za chvíli jsme už hledali hranici mezi divadelním výstupem a recitací. Názorů bylo a zřejmě vždy bude vícero, nicméně debata to byla velmi poučná, a to i díky Martininým zkušenostem coby členky porot na mnoha přehlídkách.

Dalším okruhem, ve kterém jsme pátrali, byla literatura. Tedy jak se k ní dostáváme, kde hledáme knihy, jak vybíráme text. Dva seminaristé nám detailně popsali své nájezdy na antikvariáty, které pořádají i při té nejmenší příležitosti a úlovky z takovýchto nájezdů jsou prý vždy velmi hodnotné. Další na řadu přišel spor poezie-próza. Každý se podělil o své zkušenosti z interpretace obého a povyprávěl o svých preferencích a jejich důvodech. Jeden ze seminaristů nám pak zpestřil seminář recitací úryvku z Ovidia v originále, tedy latinsky.

Dále se Martina zabývala kolážemi a montážemi, jejich klady a zápory. Poté přišel na přetřes úryvek, tedy jak má správně vypadat, co mít má a co ne. Závěrečnou otázkou celého semináře bylo: Jdou všechny texty recitovat? Pak už jsme se rychle rozloučili a prchali na představení.

Na další setkání naplánovala Martina už uvažování nad konkrétními texty a autory, nad možnostmi interpretace jejich textů, seminář se tedy bude přesouvat do praktičtější roviny. Pokud zůstane tak zajímavý, jak jsem ho zažil já, mají se účastníci na co těšit.

Slovosledi – storytelling

Rozhovor se souborem Slovosledi

„Návrat ke kořenům lidství“

Jaká je vaše definice storytellingu?

Bára: Myslím si, že storytelling je metoda, jak naslouchat a zároveň sám sdělovat nějaké informace.

Matěj: Storytelling neboli vyprávěkaření využívá jednoduchého faktu, že příběh je základní jednotkou mysli.

Je důležité naslouchat?

Eva: Strašně! Samozřejmě ano. Moc.

Milan: Je to důležité. Ono to vždy k lidem patřilo... Dříve než jsme začali psát a učit se třeba klínovému písmu a dalším, byla společnost založena na verbální historii, na verbálním předávání příběhů. Učilo se, co je správné a co ne. V příbězích bylo vědění. Ať to byly bajky, nebo ponaučení.

Storytelling je tedy návrat ke kořenům vyprávění...

Matěj: Ke kořenům lidství!

Kde tato disciplína vznikla?

Bára: Tato metoda začala vznikat ve druhé polovině 20. stol. v různých státech. Hlavně na severu a na západě Evropy. Myslím, že se určití lidé rozhodli, že se chtějí vrátit k něčemu autentickému. Doba je totiž taková, že se vše zrychluje, je klipovitá. Vše musí být rychlejší, sdělnější. Tím pádem vzniká na jedné straně hlad po autenticitě.

Dominika: U nás se to má s vyprávěním tak, že do 89. lidé neměli možnost vyprávět o tom, co si doopravdy myslí. Teď konečně můžeme mluvit. Máme v tom svobodu. Vypravěč není herec. Vypravěč sice sděluje příběh nějakého člověka, ale zároveň si musí do toho příběhu dosadit svůj vlastní názor, aby vůbec věděl, proč to všechno vypráví.

Bára: Abych doplnila... Ten formát, se kterým pracujeme my, je vlastně norská škola, protože v Norsku jsem se s tím seznámila. Pak jsem byla na stáži ve Skotsku. Tam má tohle všechno obrovskou základnu. Je tam centrum, kde se děje vyprávění víc než 20 let. A je to opravdu věc, která mezi lidmi funguje a je tam velké množství profesionálních vypravěčů, kteří jezdí jako lektoři a tak. Storytelling je metoda. Vyprávění příběhů je něco efemérního, co každý vnímá jinak.

Jak pracujete na představení?

Dominika: Nejdřív studujeme prameny. Co nejvíc nasáváme, jako ten Nezval, informace o onom určitém člověku. Postupně si uvědomujeme o čem vlastně chceme vyprávět. Pak nám vznikají různá témata a střípky, které dáváme pomalu dohromady a z toho vznikne finální představení.

Eva: A přátelé vám pomůžou. Mnohdy přijdou s mnohem lepším nápadem, než máte vy.

Milan: Po tom, co si zjistíme fakty, začneme rozvíjet fantazii. Kupříkladu uděláme cvičení o tom, co má dotyčná osoba v kapse. Tady už musíme pracovat s imaginací a zároveň faktem. Pak je třetí fáze, kdy má každý z nás třeba hodinu a společně se to snažíme zkrátit, aby to vyšlo tak na dvacet minut.

Matěj: Velmi důležité je, že ačkoli jde o vyprávění jednoho člověka, je to vlastně kolektivní práce.

Jak vyprávět žití.

Eva: Naše žití máme zpracované. Proto ten název Slovosledi ve vlastní šťávě. Jak vypravovat žití? Asi být k sobě upřímný. Koukat se na sebe z různých úhlů. To je očistné.

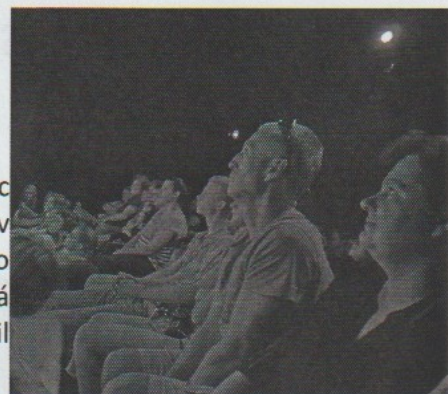
Storytelling mě naučil, že nikdy není jenom jeden pohled na věc. Nad věcmi musíme přemýšlet a zaujmout stanovisko.

Matěj: Ideální způsob, jak vyprávět žití, je – seznámit se díky workshopu s metodou storytellingu a potom vyprávět žití.

Janderleho sloup

Poezie je prádlem duše

Středeční dopoledne slibovalo výkony 27 recitátorů, ale nakonec jich bylo z různých důvodů ke slyšení jen 21. V převaze byly dívky, a to v poměru třináct ku osmi. Sledovalo je publikum lačné poezie, což neuniklo Gábině Sittové, která to dojatě komentovala a která - ač působí křehce - má všechno pevně v ruce a zcela pod kontrolou. Však si také nikdo nedovolil rušit - ani vyzváněním telefonu ne.

Není snadné být prvním recitátorem přehlídky, ale Markéta Malá si dokázala zjednat pozornost a obratně nás provedla zamyšlením Ladislava Klímy o egocentrickém pohledu na svět. Se dvěma výjimkami se recitovalo bez rekvizit. Tou první byl zamračený emotikon v ruce autistického Christophera Boona (Mark Haddon: Podivný případ se psem). Daniel Mrkvica nezanedbal „kostým“ - košili měl zapnutou po poslední knoflík. Působil autenticky. Autista, který dobře komunikoval s diváky. S rekvizitami (a nazkoušeným svícením) přišla i Johana Vašková - konkrétně se sponou a šátkem. Celá v černém nás zavedla do Kábulu v době vlády Tálibánu. Koláž textů z knihy Khaleda Hosseiniho (Lovec draků) a jiných byla působivou výpovědí o životě v nesvobodě.

Dvakrát se mluvilo o terorismu. Vít Malota (bez motýlku!) se proměnil v mladého sebevražděného atentáčníka. Byl v té roli zmanipulovaného kluka, který se těší na slíbený ráj, děsivě opravdový. V mé mysli ještě pořád stojí ve vstupní hale onoho luxusního hotelu a marně čeká na anděly... S textem Ernsta Jandla (Humanisti) si skvěle poradila Aneta Švarcová. Budova divadla, které hrozil zánik, ale nakonec zůstala celá. Do světa divadla nás pozvala i Kamila Svárovská (Milan Nápravník: Divadlo) - svůj text pojala jako online reportáž z jednoho nepovedeného divadelního představení. Trpěli jsme s ní a s chutí se smáli.

Řeč byla pochopitelně i o lásce. A jejích důsledcích. Michaela Palašáková se se „svým“ těhotenstvím (Petra Soukupová: Marta v roce vetřelce) vyrovnávala s nadhledem, odstupem a vtipem, Eva Hadravová (Robinson Jeffers: Pastýřka putující k dubnu) s jakousi noblesní tragikou. Velmi mě bavilo živelné a energické vyprávění Natálie Jírovské (onu živelnost mají nejspíš v rodině - alespoň podle sestry Klárky soudě). Text Ludvíka Aškenazyho (To) byl naivní i dojemný, a přece vtipný.

„Vážným“ textům chyběl větší odstup, odlehčení, kontrast. Když zní už v první větě tragédie, není kam stoupat, vyprávění negraduje, chybí v něm „Bospor a Dardanely“ (to říkával Petr Lébl a myslel tím napětí mezi humorným a tragickým). To se stalo třeba Juditě Brodské (Kateřina Tučková: Vyhnání Gerty Schnirch) - příběh o Gertině kamarádce Janince byl křehký, dojemný, leč pořád stejný. Do podobné pasti se chytil Jan Horák, který překřtil slavnou knihu Oty Pavla na „Smrt krásným srncům“ (obě „m“ ovšem vyslovil excelentně). Jistá plačtivost vystupňovaná až do hysterie jinak velice poctivě zpracovanému textu neslušela.

Do světa cirkusu nás s sebou vzali Jakub Hrůza (Etgar Keret: Létaující Santini) a Dominik Jeřábek (Shel Silverstein: Klaun Konrád) - oběma se výborně dařilo vybudovat atmosféru, oba jsou dobří vypravěči. Jarek Jurečka nás provedl kusem Prahy (Karel Šiktanc: Na Knížecí) - také on je odborník na budování atmosféry. A napětí.

Recitovalo se i cizojazyčně. Zazněla libozvučná slovenština (Miroslav Válek: Čo sa stalo) - Veronika Trungelová mluvila o trablech s láskou. Jaromír Kozák pak udělil přítomným lekci ruštiny (Zdeněk Jirotka: Darovaný kůň). Vtipné to bylo, ale výslovnost by bylo třeba ještě procvičit. A koncovky jakbysmet.

Tečku za první polovinou recitačních vystoupení ve druhé kategorii udělal Vojtěch Hejtmánek (Lawrence Ferlinghetti: Prádlo). Podívali jsme se s ním na spodní prádlo beatnickýma očima a dozvěděli se, že poezie je takovým spodním prádlem našich duší. Mnozí (například já velmi) se těšili na Kryštofa Krhovjáka, který by se jistě blýskl jak výkonem, tak módním motýlkem, ale snad jen Gábina ví, kde je mu konec.

Tak. Tolik o středečním dopoledni. Zítra pokračování.

Jan Anderle

Těžká hodina

Deset minut před první dávkou střeďečních recitátorů pobíhá uvaděčka Gabča po jevišti a pokouší se s jevištními techniky, lektory, pedagogy i samotnými budoucími účinkujícím vychytat optimální světelné podmínky. Pokouší se fungovat jako mucholapka stresu. Celé dopoledne se v její režii neslo v poměrně v poklidném duchu. S přehledem si poradila i s akčním kameramanem, jehož průbojnost hrozila narušit hladký průběh celé seance. Ale už dost o Gabče a dejme slovo samotným recitátorům:

Jakub Hruza (Etgar Keret: Létající Santini)

Jsi schopný se dotknout svých prstů na noze, aniž bys pokrčil kolena?

To bohužel nejsem. Já, když jsem byl malej, tak mě rodiče zkoušeli protahovat, chodil jsem i na rehabilitace. Ale já byl hroznej lajdák, takže se prstů na noze nedotknu.

A přál by sis to jednou dokázat?

Přál by si to dokázat Ariel, já jsem takovej se sebou relativně spokojenej a takovej jako lenoch.

Jaký je tvůj vztah k Arielovi (hlavnímu hrdinovi textu, který jsi přednášel)?

No to je dobrá otázka. Na to se mě ptali i v kraji. Já vlastně nevím, jestli mi ho je líto, nebo jestli s ním nesympatizuju. Možná mi přijde přehnaně ambiciózní. Asi od všeho trošku.

Takže ten tvůj vztah není jasný.

Ano, není jasný. Vlastně od minula, kdy mi řekli, abych si to vyjasnil, jsem si to úplně nedovyjasnil.

Co tě tedy na Arielovi zajímá?

To, že se oddal myšlence stát se létajícím Santinim. Prostě do toho šel a skoro mu to i vyšlo.

Jarek Jurečka (Karel Šiktanc: Na knížecí)

Mohl bys mi prosím představit svůj text a říct, jak jsi na něj přišel?

Tak na ten text jsem našel v té sbírce nejlepší poezie za rok, v tom sborníku to bylo. Líbilo se mi na tom takové to Šiktancovo staromilectví. Vždy jsem si tu báseň představoval samotnou a odmítl jsem si od Šiktance přečíst další texty, abych se nezatěžoval kontextem jeho díla. Nevím, jestli je to dobře. Je to pro mě zklidněné, na jednu stranu se to valí a na druhou to zůstává při zemi a v klidu.

Pomáhal ti někdo s prací na tom textu?

Dělal jsem to úplně sám. Občas v hospodě jsme se o tom bavili, protože to je zajímavěj text, ale jinak jsem si to dělal sám.

Michaela Palašáková (Petra Soukupová: Marta v roce vetřelce)

Jak jsi ke svému textu přišla?

Já jsem viděla představení, které bylo vytvořené na základě knížky od Petry Soukupové „Marta v roce vetřelce“. Potom, když jsem si vybírala text, tak jsem si na to představení vzpomněla, že mě něčím oslovilo. Půjčila jsem tedy předlohu, přečetla jsem si ji a docela mi to sedlo. Jsou to takové otázky, které k mému věku patří.

Máš sama s tímto tématem nějakou osobní zkušenost?

Ne, nemám. Ale zároveň děláme na toto téma v dramataku představení, takže mě nějak pohltilo, tohle téma.

Nakolik se ti propojuje práce na textu, práce na představení ve skupině a tvůj původní zážitek z divadelního představení?

Z toho představení si upřímně moc nepamatuju. Vím jen, že bylo hodně založené na textu a že se mi to líbilo. Jinak ten text recituju asi půl roku a názory na něj se mi stále měňej. Ještě před měsícem jsem si říkala, že bych si to určitě nechala vzít* a teď zas nevím, pořád to v sobě nemám uzavřené.

*(*pozn. Nyní se neznalému čtenáři konečně poodhaluje, co vlastně je to téma, jehož přímému pojmenování jsme se tak dlouho úspěšně vyhýbali)*

Andrea Bílá (Nicanor Parra: Otázky a odpovědi)

Mohla bys mi prosím představit autora svého textu?

Je to Nicanor Parra. Ten text mě zaujal nejen tím, jak je krátký, ale i tím, co se s ním dá všechno udělat. V tom je pro mě to kouzlo. Geniálně ten text přeložil Petr Zavadil. To bych vypíchla, protože překladatel má také hlavní roli.

Zkoumala jsi tedy i originál?

Mám to v plánu.

Zkoušela sis ten text interpretovat více způsoby?

Ano, zkoušela jsem to více způsoby. Dnes jsem to pojala jako svůj vnitřní monolog.

Aneta Švarcová (Ernst Jand: Humanisti)

Jak sis vybrala ten svůj úryvek?

Vlastně úplně náhodou. Nadchnul mě, protože dává obrovský prostor pro to, co s tím lze dělat. Ty texty jsou na první pohled nesmyslný, ale o to víc dávají prostoru si tam něco vymyšlet a nějak s tím pracovat. Jeho textům lze dát spoustu interpretaací a dělat s nimi skopičiny. Každý si v tom může něco najít.

A co sis v tom textu našla ty?

Jednak to může být komentář k událostem, které se kolem nás dějí. Všude kolem jsou teroristé. Tohle může být vtipná forma, jak se s tím vypořádávat, jak na to reagovat. Ale samozřejmě lidé v tom

nemusí vidět jenom tu válku a ty opravdické teroristy. Může to být myšleno, jakože ten terorista je ničitel kultury, ničitel umění, kterých je v současnosti také dost si myslím

Johana Vašková (Khaled Hossein, Šerín Kinzár, Latify: Afgánské album (montáž))

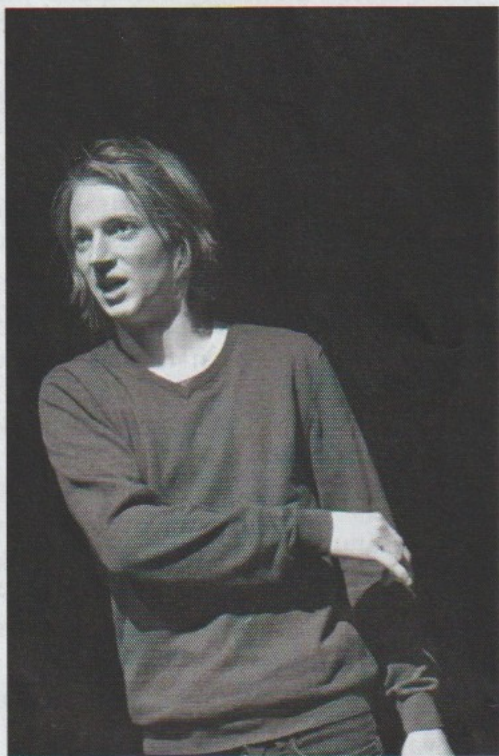
Byla jsi někdy v Afgánistánu?

Nebyla.

Jaký máš ke svému textu vztah?

Myslím si, že je to současný téma, o kterém by se mělo mluvit. Paní profesorka mi to nabídla s tím, že by mě to mohlo oslovit, což oslovilo, a proto to chci předávat dál. Myslím, že by se o to měl každý zajímat alespoň trochu. Tu montáž jsme udělali s paní profesorkou.

-ksy-

Co se vyřešilo? na rozborovém semináři 2.kategorie

K rozboru recitátorů druhé kategorie zasedli Libor Vacek, Vladimíra Bezdíčková, Jana Trojanová, Radim Šíp a Marta Hrachovinová.¹ Leitmotivem celého rozboru byla práce s přízvuky, otázka škrtání, otázka textů samotných. Porotci na začátku zmínili, že pro tuto kategorii byl charakteristický výběr nových a méně známých textů – problém ale viděli ve špatně zvolených nebo upravených úryvcích.

Markéta Malá – L.Klíma: Zde by měly růst brambory Nejvíce se mluvilo o složitosti tohoto textu. Interpret by měl umět diváka provést textem, což se podle porotců ne úplně podařilo. Hrachovinová zmínila i problém v práci s větným celkem, frázováním, důrazem. Oceňoval se výborný kontakt s publikem a výběr „neprovařeného“ textu.

Judita Brodská – K.Tučková: Vyhnání Gerty Schnirch Trojanová želela toho, že od začátku předvídala, co v tom textu bude. Probíraly se nepřízvučné předložky, stavba příběhu z hlediska interpretace a stavba textu (má začátek a konec, což taky často nebývá, jak poznamenala Bezdíčková.) Chváleno bylo frázování, práce s interpunkcí, imaginativnost.

Jakub Hrůza – Etgar Keret: Létající Santini Hodnocen apriory pozitivně. Výrazný typ, s textem vybraným na míru. Hraje i „kostýmování.“ Zvlášť dobře hodnocena první půlka – dynamická, vystavěná, pointy vycházejí. Dle Trojanové si to „sedá na zadek“, když monolog přechází do dialogu. Napětí spíše upadá, konec spíše vyšumí. Obligátní poznámka s neuvedeným překladatelem.

Vít Malota – M. Binebine: Boží koně Přinesl první polemiku. Porotci vysoce hodnotili vybraný text. Dle poroty ale nebyl podán klíč, a situace tak začala divákovi docházet až příliš pozdě. Vacek navíc mluvil o „totálním ochlazení“ a odtažitosti od textu. Interpret oponoval, že nechtěl, aby to bylo citové vydírání. Do debaty se vložil i Jarek Jurečka, který chápal Vítkovo chladné podání s tím, že vcitování se do takto těžko představitelné situace by ho obtěžovalo. Pro porotu ale zůstal problém v poddimenzování.

Veronika Trungelová – Miroslav Válek: Čo sa stalo Řešila se otázka, do jaké míry se ponořit do textu, který je pro interpreta řešením nějakého osobního problému. Pro Trojanovou to již bylo v tomto případě přes míru. Text se prý dělil na fragmenty a jednotlivé emoce, vytrácel se celek.

Jarek Jurečka – Karel Šiktanc: Na knížecí Pro porotu byl u textu zásadní problém v ambivalenci mezi textem a interpretací. Text se prý tváří symbolicky, ale není to tak. A Jarek vidí v textu dle Radima Šípa víc, než v něm je. Pro Vacka je v textu

1 Konkrétně: Trojanová-hodnej policajt, Hrachovinová – zlej policajt, Šíp – medvídek, Vacek je Vacek, Bezdíčková – zadák pozn.pot.red.

víc imprese než přesahu do metafyziky. Interpret měl jasnou představu o své interpretaci, což bylo vidět i v diskusi. Hrachovinová radila, aby tedy příště sáhl po něčem čitelnějším, Trojanová zas, aby se to snažil rozkrýt.

Michaela Palaščíková-Petra Soukupová: Marta v roce vetřelce Michaela byla porotou identifikována jako „ta holka, co vůbec nevypadá jako rebelka.“ Hrachovinová ale ocenila právě protiúkol, který si v textu nastavila a se kterým si obstojně poradila.

Kamila Svárovská – Milan Nápravník: Divadlo Porota tady byla vstřícná – ocenili hravost, začali otázkou: „To tě baví, co?“. Hrachovinová zhodnotila předlohu jako „pěkný text, který se dá ale také totálně zadržet“, to se tady zřejmě nestalo. Text drží pohromadě, stejně jako je ucelená interpretace.

Eva Hadravová - R.Jefferson: Pastýřka putující k dubnu Hodnocena poctivá práce na textu. Hrachovinová ocenila dobrou práci s obtížným dlouhým veršem, s emocí – nechává emoce na divácích a vede příběh. Dle pototy ale problémem je, že to v souvislosti s ubranou intenzitou a intimitou nedolehlo do posledních řad.

Andrea Bílá – N. Parra: Otázky a odpovědi Jeden z textů, který porota považuje za těžko převoditelný do interpretace. Délka textu prý nedává možnost interpretovi něco přednést. Porota oceňuje „přípravnou část“, je za tím vidět přemýšlení a prožitky, ale výsledek není dotažený.

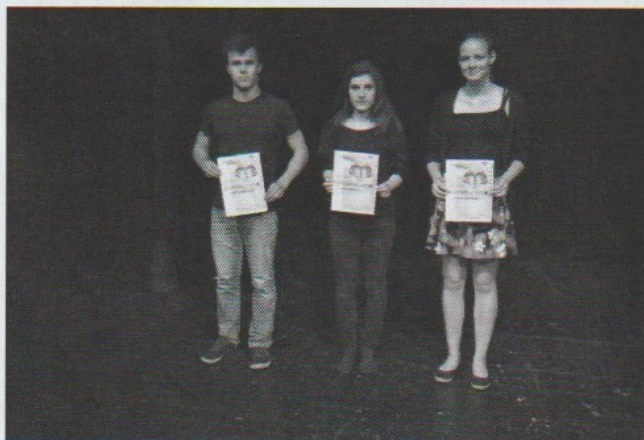
Tereza Hronková – Jiří Orten: Eta, eta, žlutí ptáci Porota se neztotožňuje s proškrtáním. Pro Terezu je text srdcovou záležitostí, nechtěla se tím úplně nechat unášet, proto zvolila nadhled v interpretaci. Vackovi nedává nadhled vzhledem k textu smysl.

Daniel Mrkvica - Mark Haddon: Podivný případ se psem Text je označen za v podstatě monologický. Porota správně čte, že se jedná o autistu – ale není si tím jistá, potřebuje jasnější klíč. Diskutuje se problematický moment, kdy Daniel křičí. Je to funkční? Porota na závěr shrnuje, že jde o dobře namířenou cestu.

Dominik Jeřábek – S.Silverstein: Klaun Konrád Trojanová ocenila moc hezký, pravdivý a aktuální text. Chce-li se Dominik stylizovat přímo do klauna, tak ale víc, říká Trojanová. Je otázka, zda je výhodné pro interpreta Dominikova věku říkat tento poměrně dětský text z pohledu klauna a ne radši s odstupem, říká Šíp.

Natálie Jírovská - Ludvík Aškenazy: To Ludvík Aškenazy v úpravě Natálie Jírovské, říká Trojanová. Porota se shoduje, že jde o krásný, ale dlouhý a těžký text. Mluví se o konkrétních problémech s pojetím, zvláště ohledně stylizace postav a jejich rozlišení. Naproti tomu oceňuje schopnost výpovědi, kterou nemá každý.

Jaromír Kozák – Zdeněk Jirotka: Darovaný kůň Vacek opisem říká, že se jedná o poněkud plytký text. Šíp dodává, že by možná byl text povýšen uvedením časových reálií, ve kterých byl psán (1952). Bezdíčková oceňuje lehounký přirozený projev.

Krokodýl

Je to pro nás zase jiná cesta...

(Rozhovor se souborem HOP HOP)

Proč Dostojevskij?

Pavel Raus: Zaujala nás konkrétně tahle povídka. Nebylo to tak, že bychom přímo vyhledali Dostojevského. Ona nám totiž tahle povídka připomínala naše konkrétní politiky.

Nazareno Klug: Obzvláště v době, kdy jsme to začínali dělat.

Jak dlouho na této inscenaci pracujete?

Adéla Kubištová: Rok a něco. Začali jsme minulé září.

Takže leitmotivem představení je česká politická scéna?

Reno: No taky, ale jsou tam i další věci. Myslím, že jsme to nehráli jenom kvůli tomu. Ta povídka je celkově zajímavá.

Áďa: A je to něco nového. Něco, co jsme ještě nezkusili. Zase jiná cesta.

Je krokodýl poetický?

Reno: /dlouze a útrpně se nadechne/ Na to já nebudu odpovídat.

Znáte někoho, kdo žije, nebo svůj život strávil v krokodýlím břiše?

Všichni: Ne.

Reno: No... Ty po nás chceš konkrétní jména?

Irena Konývková (vedoucí souboru): Já bych do toho šla. Vždyť to bylo přesně to, proč jsme do toho šli. My jsme si vyloženě řekli Davida Ratha. Tehdy byl ve vězení a odtamtud posílal různé chytré kecy a statě. Po tom, co jsme tuhle povídku přečetli, tak jsme si řekli, že to je Rath jak vystřižený.

Co vy a svoboda?

Reno: My jsme svobodní. Mladí a svobodní... Co to je za otázku?

Tak mi řekněte, co je divadlo poezie?

Vojta Palm: Já jsem četl v novinách (Fabrika W16 – pozn. pot. red.), že neexistuje.

Je ekonomická princip na prvním místě?

Reno: /okamžitě/ To ano!

Pavel: Jo.

Markéta Aranyossovová: Pro mě ne. Už samo o sobě to zní jako blbost.

Vyobrazení krokodýla jste pojali velice svérázným způsobem. Byl tohle prvotní nápad, nebo se jeho podoba postupem času proměňovala?

Reno: Nejdřív to bylo stínové divadlo.

Áďa: Potom stůl překrytý nějakým plátnem. Teda vážně nebyl vidět. Nakonec nám tohle přišlo jako nejlepší řešení.

Měli jste během procesu zkoušení nějakou tvůrčí krizi?

Reno: U tohohle představení ne. To mě bavilo.

Áďa: Navíc jsme si vlastně poprvé vyzkoušeli tvorbu scénáře a všichni jsme se na tom podíleli.

Reno, proč ty jsi to nedělal?

Reno: Já jsem to četl. Celé. Přečetl jsem to... Ale prostě jsem to neudělal.

Irena Konývková: On je v tom vlastně nevinně. Protože mají všichni maturity a různě se courali, tak jsme se většinou na hodinách sešli dva, tři. Seděli jsme u počítače a opravdu dramatizovali. A Renda bohužel nezažil ten den, kdy jsme byli alespoň ve třech. Je pravda, že na první hodinu, kdy si to měli všichni přečíst a vybrat situace, přišel nepřipravený.

Jaká pro vás byla první zkušenost s dramatizací?

Áďa: Nejdřív jsme měli zachytit první kapitolu a já jsem zprvu moc nevěděla, jakým způsobem vytáhnout hlavní myšlenku. Ale jak jsme na tom začali dělat všichni, tak už to šlo.

Vojta: Pro mě byl ten rozjezd taky těžký. Vůbec přijít jak na to. Co je důležité, co z toho vytáhnout.

Jak to s vámi vypadá do budoucna?

Vojta: Já zůstávám.

Áďa: Ještě v září budeme mít nějaké derniéry, ale vlastně...

Reno: Teď jsi otevřel živou ránu.

-vim-

Recenze porotců STRUSKA

Krokodýl

Souboru HOP-HOP z Ostrova patří dramaturgický dík za to, že F. M. Dostojevského, kterého máme možná někdy tendenci vnímat jen jako toho „metafyzicky zatěžkaného klasika“, ukázal taky z jeho humorističtější, satiričtější stránky. Jeho povídka Krokodýl je mile absurdní anekdotou o tom, kterak jistý petrohradský úředníček téměř svého štěstí došel v útrokách dravého plaza. Může být sto padesát let stará ruská satira o omezeném úřednickém fuchidiotství, kdy byrokratická mašinerie potlačí v jednotlivci veškeré humánní ohledy, satira o prázdné nadutosti či pokřivených nejen manželských vztazích, aktuální i pro dnešního diváka? No, coby ne.

O tématech, která v souboru rezonovala při kolektivní práci na dramatizaci, se ale spíš můžeme dočíst v programu, než je vyčíst z inscenace samotné. Bohužel jako by se nepodařilo převést jednotlicí princip, kterým je u Dostojevského postava vypravěče – dlouholetého přítele nebohého spolknutého úředníčka, taky do jevištního tvaru. Tím, že se postava Semjona nesnaží svého přítele z krokodýlích útroch zachránit dost aktivně, a tím, že ostatní postavy (a nakonec dokonce i spolknutý přítel sám) hážou této snaze klacky pod nohy, se vyrovnává velmi laxně, a sám vlastně místy přemýšlí, co by se dalo ze situace vytěžit (třeba přízeň manželky – skoro vdovy), se ztrácí základní hybný moment příběhu. Ztráta motivického „tahu na branku“ pak zapříčiní, že se vyprávění rozpadne do řady tu povedenějších, tu méně povedených scén, které osamoceny už nedokážou ozřejmit, proč je nám příběh vlastně vyprávěn. Je to o to větší škoda, že soubor je evidentně dobře vybaven, na jevišti působí spontánně a příjemně suverénně a někteří herci – jmenovitě představitelé spolknutého Ivana Matvejiče a jeho ženy Jeleny Ivanovny - dokáží jednoduchými, ale funkčními hereckými prostředky načrtnout přesvědčivě postavu v její základní charakterizační zkratce.

Nicméně inscenaci nelze upřít vzestupná tendence – závěrečný obraz opuštěného Ivana Matvejiče, který chce z krokodýlích útroch křičet svá poselství světu, ale kterého už vůbec nikdo neposlouchá, byl jistě nejsilnějším momentem představení a dokázal vystihnout absurdnost Dostojevského předlohy. Zda taky dokázal ospravedlnit obrazy předchozí, méně povedené, nechávám již k posouzení laskavému divákovi.

Jitka Šotkovská

Struska není jen odpadní produkt mnoha termických a spalovacích procesů. Struskou se v rámci našeho zpravodaje rozumí i specifický krátký literární útvar. Jedná se o takovou odpadní báseň, kterou redaktoři po každém představení smetou na hromádku, aby ji mohli rozpatlat uvnitř festivalového plátku. Vychází se z teorie, že každé divadelní představení funguje jako prudká exotermická reakce, do které divák vstupuje jako katalyzátor. Po každém představení tým výzkumných pracovníků mapuje nánosy, které se usadily na divácích – s diktafonem v ruce z nich dostává jejich okamžité asociace. Redaktoři tyto vedlejší produkty představení pak už jen nahrubo uspořádají a předloží čtenářské obci.

KROKODÝL

„Oh la là“

sprintoval krokodýl

vytěžit snahu.

Zajímavý,

nebo praštěný?

„kro KRO“

vyprsil se pak velkolepě,

když po sežrání Konývkový

oživil samovar.

Troufalost?

-jita-

Koho vypijou lišky

Pořád je tu spousta lišek

Povídání se souborem Zhasni! O představení Koho vypijou lišky

Působíte jako skvěle sehraná parta. Jak dlouho už spolu tahle hraje?

Naše složení se docela hodně mění. Ale někteří jsme spolu už asi deset let. Hlavně to naše představení je udělaný pro mnohem větší množství lidí, ale oni nám pořád odpadávají.

Já jsem si na vás vygooglila, že jste s představením Koho vypijou lišky měli 3. června derniéru...

Jo, ale ta byla jenom taková lokální. Příští týden budeme hrát ještě v Ústí na *Mladé scéně* a v pátek v *Divadle na cucky* v Olomouci a to už bude úplně naposledy. To bude taková ta derniérovská derniéra.

Předloha vašeho představení, knížka Koho vypijou lišky od Lidmily Kábrtové, je složena z jednotlivých příběhů, které mají vždy přesně 50 slov. Dávali jste si inscenování taky nějaké podobné mantinely?

No to určitě ne, chtěli jsme ale, aby představení nebylo přelácané, aby to byla čistá práce. Ten omezený počet slov už totiž sám o sobě navádí ke zkratkovitosti, žádné další mantinely jsme nepotřebovali. Navíc jsme si je ani stanovit nemohli, protože většinou tvoříme pomocí improvizací.

Hlavní dějovou linku tvoří příběh holčičky, která vyrůstá za normalizace. Čerpali jste jenom z knižní předlohy, nebo jste se atmosféru tohoto období nasávali i jinak?

Samozřejmě jsme se ptali našich rodičů, dívali se na filmy, dokumenty, četli jsme novinové články...

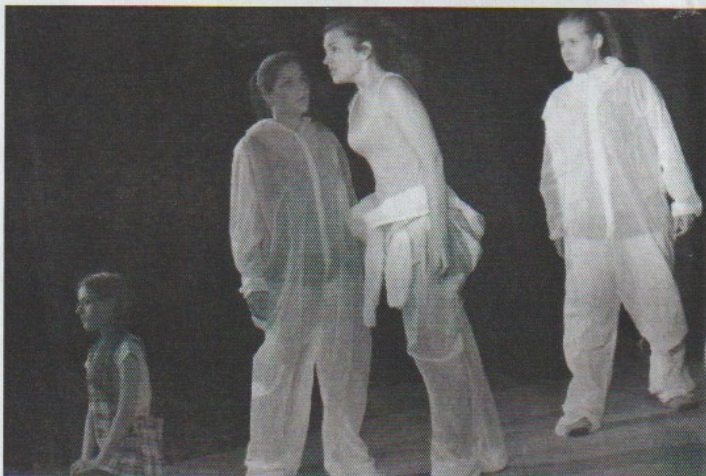
Co jsou lišky? A jsou nějaké lišky i v dnešní době?

V našem představení lišky symbolizovaly komunisty, ale můžeme je chápat i v obecné rovině jako jakékoli extrémisty. Dneska jsou to různé sekty, manipulátoři – ti tady ale byli vždycky. Ono i v politice je ještě pořád spousta lišek.

Myslíte, že se proti takovým liškám dá nějak bojovat?

Určitě. Tímhle představením chceme ukázat, že to jde – jde o to projevit vlastní názor. V dnešní době se komunismus znovu hodně řeší. Někteří lidé říkají, že za komunistů bylo „líp“ (to „líp“ dejte do uvozovek! *Pozn. souboru*), ale s tím my nesouhlasíme.

Pšššt... aneb tajný vzkaz souboru pro vedoucí Janču: Díky, že s náma pracuješ a že vydržíš všechny naše náladičky – my ty tvoje taky vydržíme.

-jita-

Recenze porotců **STRUSKA**

Koho vypijou lišky

soubor ZHASNI! z Uničova

„ZHASNI!“

...řekla slečna konferenciérka, a byla tma. Všichni jsme se vtipu zasmáli. Pak se pomalu rozsvítilo, a objevil se znepokojivý obraz postav v uniformních bílých overalech. Zkušený porotce se zachvěl. Teď do mne začnou bušit strojovým znázorněním útlaku a totality drtící nešťastného a malého jedince a já to budu muset snést. Tady by se hodil smajlík. Porotcova úzkost se totiž skoro okamžitě rozplynula. Namísto očekávatelné šablony se v minimalistické inscenaci objevily bolestné, avšak životné a pravdivě ambivalentní lidské osudy ztvárněné s upřímným osobnostním vkladem.

Krátké scénky, skoro by se chtělo použít název šoty, připomínaly rané vzpomínky bez začátku a konce, bez vysvětlení a návodu k použití. Mladá dívka se protíví tradiční venkovské předem dohodnuté svatbě. Tvrdý otec trvá na svém. Blik. Nastávající se opíjí. Blik. Svatba. A hned dítě, dcera. Blik. Hádky. Spory... nad postýlkou. Blik. A mezitím dcera, po svém šťastná, a otázky. Blik. Opilý otec, útok, násilí. Blik, otec tam a matka jina, a zbude děda, ten matčin táta, co kdysi... Blik. Milovaný děda. A doba je zlá pro toho, který měl hospodářství, pole, krávy... A tys je už nechtěl, dědo? Blik. Slib Jiskry. Blik. A lišky, které střeží tvou cestu, chňapají po Tobě a odchýlíš-li se... každým se odchýlí, někdy ...vypijí Tě. Blik. Děda se brání, ale pro štěstí vnučky je asi správné netrvat na svém a pokořit se. Blik..... Podivný spolužák a podivná dívka. Jen moment přátelství, a potom marné čekání na dopis z Austrálie. Kiš, kiš! Blik. Dědovy narozeniny se promění v pohřeb, a jsi sama. Sama a lišky cvakají zuby. Blik. Sama a dospělá, sama, která se liškám postavila a – prozatím – vítězí.

Silné představení, které se vyhnulo pastem patosu a minimalistické obrazy dokázalo naplnit skutečnými životy. Cenné i proto, že je vytvořili synové a dcery těch, kterých vzpomínky na jevišti rozžili. Ocenili jsme, že paměť nenahradili šablonou, ale živou představitostí, hráli to, co je zasahovalo, čemu rozuměli a co jim bylo blízké, a nesnažili se ilustrovat cosi, co se už stalo obrázkem z muzea voskových figur.

Porotce dojat. Ach!

Akram Staněk, Prostějov, 17. 6. 2015

Struskou se v rámci našeho zpravodaje rozumí specifický krátký literární útvar – odpadní báseň. Výzkumní pracovníci s diktafony v ruce vždy zmapují vedlejší produkty představení (divácké asociace), které jen nahrubo uspořádají a předloží čtenářské obci.

Historická beznaděj

Potmě... bezmoc

stálá, silná

spí...

Jen vydržet

Strach, komunismus

Potmě.

Utopismus.

Hurá?

Komunismus.

Hurá?

brrr...

Zvláštní zvláštnost

ubližovat dítěti.

Důležité vydržet...

Potmě!

Prohnilá kombinéza

bělí... nemoc?

Bílá nemoc?

Zmrdat totatlitu!

Potmě spát...

Překrásný rok 84...

Už jenom kousek

Rytmus souložících strojů.
Rytmus souložících lidí.

Čtyřtaky bušící do asfaltu.
Čtyřtaky čtyřtaktů.

Pachuť na jazyku.
Popel na jazyku.

Jazyk na popelu,
na prkýnku.

S hranolkama, prosím.

-zlom-

Ztráty a nálezy:

řetízek nalezen na zahradě ND, možno
vyzvednout v redakci v Duze.

Upoutávka na výstavu autorky plakátů WP.

Polemika

Vyjádření jednoho z redaktorů ke str.10 z minulého čísla: „Tady už je vidět, že někdo mlel z posledního.“

Vítek Malota posílá všechny texty s překlepy, ve špatném formátu a pozdě. Honza Mrázek mu za trest přikázal ručně spočítat všechny znaky v minulém zpravodaji. Vít Malota to odmítá.

Vysvětlení

Ta desátá strana minulého
čísla... to byl záměr.

J.B.Pecky je prostějovská ulice.

Víc Vítů víc ví

Co dnes víme o muži, který projel kolem stánku s rychlým
obcerstvením:

- Byl plešatý a rasista
- Jel v bvoráku se dvěma kamarády, loket měl vystrčený z okénka
- Spletl si náš sýr v housce z bagetou
- Křičel na nás něco, ale rozuměli jsme jen „bageta“ a „do prdele“
- Víc už o něm nevíme ani my dva, takže Vám to musí stačit

-ušák-, -vím-

Jiříkovo vidění

Co se vyřešilo?

Na hodnocení divadel poezie

Rozhodně se opět nevyřešilo, jako už se mnohokrát nevyřešilo a jako se ještě mnohokrát nevyřeší, co to je divadlo poezie. Bylo to jedno z výrazných témat diskuse o představení Krokodýl, souboru Hop-Hop z Ostrova. Jitka Šotkovská sice v úvodu předeslala, že o tom „nebudeme mluvit“, pozdější příspěvek Radovana Lipuse, ale s pojmem divadlo poezie pracoval a definoval ho jako divadelní tvar, k němuž neodmyslitelně patří metaforický divadelní obraz. Takový obraz mu v představení Krokodýl chyběl. I v závěrečném vyjádření souboru se více či méně řešila otázka, zda se jedná, či nejedná o divadlo poezie, zda představení vůbec má ze strany souboru ambice být divadlem poezie a zda je správné hodnotit představení s ohledem na to, na jaké přehlídce se hodnotí.

Druhým tématem k řešení byla dle slov poroty absence jasného tematického oblouku. Jitka Šotkovská do toho šla přes literární teorii – reflektor příběhu, který je v próze jasný se převedením na prkna rozkládá (či rozmělní?) mezi postavy dramatu. Při inscenaci je věčnou otázkou, jak přeložit literární jazyk do divadelního jazyka. Šotkovská pociťuje ztrátu tématu společně se ztrátou vypravěče.

Téma je dle poroty upozaděno za jednotlivé, zajímavě a ne hloupě rozehrané situace, které jsou ale ve své obrazivosti nejednotné.

S tím souvisel fakt, že jednotliví členové souboru režírovali jednotlivé části. To porotci ohodnotili, jako „legitimní způsob divadla ve škole.“ To, co porota nejvíce oceňovala, bylo herectví a obsazení, jejich energie a talent.

Z řad diváků se ozvalo jen několik dojmů, které více méně potvrdily některé dojmy porotců.

Akram Staněk ukončil část diskuse, týkající se představení Hop-Hop poměrně názornou úvahou. Navrhuje, vrátit se k původní anekdotě a pokusit se jí pro sebe znovu převyprávět co nejuptimněji – soustředit se na jeden oblouk a jeho tah na bránu.

V druhé části diskuse se řešilo představení Koho vypijou lišky souboru Zhasni! Vůdčím motivem celé diskuse byla asi dualita pravdivost X plakátovost.

Akram Staněk se bral za „pravdivost“. Oceňoval velmi důkladnou snahu o pochopení světa, o kterém hráli – tedy světa, který porotci zažili, ale soubor ne. Touto autenticitou byl překvapen i Braňo Mazuch.

Vysoce ceněné bylo i herectví. Dle poroty úsporné a pečlivé, zmíněna byla hlavní představitelka, funkčně plnící svou roli v příběhu a obohacující ji osobnostním přínosem. Podobně představitel manžela, spolužáka nebo dědečka.

Opoziční hlas zazněl od Vojtěcha Bárty. Oceňuje přímost, upřímnost i úsilí a pojmenovává to jako hodnoty, které by měly být oceněny a kterých si váží. Nemůže se však zbavit pocitu, že je někdy tlačěn do „citové pasti, kde má mít člověk pocit, že ten svět je černobílý.“ Ale sám uznává, že tam jsou situace, které tuto zkratkovitost a plakátovitost rozostřují.

Braňo Mazuch k tomu podotkl, že ta zkratka mu fungovala natolik otevřeně, aby do forem šli dosadit živé osudy konkrétních lidí.

Radovan Lipus se nejprve „pobál“, že to bude bombardování pravdou – to se ale zlomilo, když se ukázalo, že nehrají za sebe ale za jiné.

Problematický byl konec představení. Na to, jak obrazivě byl příběh vyprávěn, považovala porota konec za slaboučký. Konečné vyznění nebylo navíc zcela jasné, někteří porotci jej interpretovali jako sametovou revoluci, což potvrdila i část publika. Sám soubor jej vyložil tak, že hlavní postava vyhrává nad svými démony i nad démony společnosti.

-jam-

Prostěhlad

U Krále Ječmínka

Obecné informace:

Dnes jsem si skočil na oběd do jednoho z největších podniků široko daleko. Již sám fakt, že je tak perfektně ukrytý, a přesto má stále plno, vypovídá o mnohém. A není to jen jídlo, co dělá tento podnik jedinečným.

Nebo nádherný interiér - dřevěný, příjemný, domácí. Ječmínek má zkrátka a dobře tvář. Tu všemi obdivovanou a materiálně tak těžce uchopitelnou „tvář“. Menu je psáno a také graficky zpracováno ve stylu prvorepublikových reklam. Interiér vyplňují originální pivní varny, ve kterých vzniká onen nezaměnitelný pivní mok z Prostějova. Ale o tom až za chvíli.

Obsluha:

Je plno. Často. Takže se čeká déle. A jste-li někdy přítomni déle, než je zdrávo, vyprovodí vás patřičně rázně. A dýško, které jste pod vlivem osmého piva odmítli věnovat, vám zpupně do tváře mrští. Ale to je vlastně dobře.

Pití:

Byť se Ječmínek pyšní vlastní varnou, sládkem a vším, co k pivu patří, dal jsem si sprite. I přesto vás ale milerád pozvu na perfektní čtrnáctistupňové pivo či neodolatelný Weissbier s lehkou banánovo-hřebíčkovou příchutí. Sprite byl fajn. Bublínkový.

Jídlo:

Jeden renomovaný francouzský gurmán kdysi pronesl větu: „dobrou hospodu poznáš podle smažáku“. Já jsem se, z úcty k těmto moudrým slovům, rozhodl dát si smažený sýr s kroketami a kečupem. Porce byla velmi dostatečná, sýr se roztékal v ústech. Jeho chuť byla plastická, krásně se v ústech převalovala a s každou další krokotou se můj prožitek ještě umocňoval. A byla k tomu okurka. A rajče. A paprika. A salát. Dobrý. Smažák.

Cena večeře: 154Kč

-vím-

ČTVRTEK 18.6.

8.00-8.30 sál ND Hledání hlasu	12.40-15.40 Semináře	16.00 Duha ČERVIVEN senior Propadlý lístek
9.00-12.05 jeviště MD Recitátoři 2.kat.	12.40-15.40 Rozbor 2.kat	17.25 Duha lvDaLú Zvony

18.00-19.00 Hodnocení divadel 19.30 MD BURANTEATR Létající dítě	21.00 U KOTĚRY NA ZAHŘÁDCE ANNEŠANTÉ
--	---

19.6.

Hledání hlasu	Semináře	Synestetická hra analogií	Prokletí	BUJABÉZA
1.kat recitace	Rozbor 1.kat.	Racek	Hodnocení divadel	

PÁTEK

20.6.

SOBOTA

21.6.

NEDĚLE

Redakce 58. Wolkrova Prostějova: Jan Mrázek -jam- Vít Malota -vím- Vít Marušák -ušák- Jakub Maksymov -ksy- Jitka Hejlová -jita- Martin Kuncl -zlom- Bob Pacholík -foto- Neprošlo jazykovou korekturou.